

Есе на тема: Светлината в природата

Светлината е тази ,която материалните очертания на заобикалящия ни свят. Но можем ли безрезервно да вярваме на това, което виждат очите, това ли е реалността или е игра на сенки? Така например, ако погледнем пръчка, поставена зад чаша вода, тя изглежда пречупена. Следователно не можем да се доверим на зрителните си сетива, нужно ни е нещо повече, за да отсеем истината от лъжата, фалшивото от реалното, сенките от предметите. И точно тук се намесва разумът, доизграждащ и анализиращ картината, която възприемат очите.

Човекът със своя интелект и разсъдък се явява светлината, която озарява околната среда, за да бъде тя възприета от умозрението. От дълбока древност хората се стремят към познание за предметите и явленията,които ги обкръжават. През различните етапи на развитие на човечеството светлогледът на хората се променя. Първоначално светът се приемал еднозначно. Те са вярвали само на това, което виждат, което могат да докосват и усетят, и ако някои се опита да прокара някакви по-различни идеи и схващания, да обясни на тълпата, че видимото с очите не винаги е истинско. Постепенно обаче човешкият стремеж на познание преминава на едно по-горно, по-висше ниво на размишление за съществуването. Разумът се просветлява тоест обогатява и развива.

Светлината е символ на живот, надеждата за нас, земните. Тя ни насочва, показва в коя посока да поеме, посочвани верния път. Светлината успява да пробие мрака така, както вярата побеждава безверието, а любовта-болката, страданието и самотата. Само истинската любов успява да премине през тъмнината в търсене на светлината,която символизира щастието. И именно такава е истинската любов-чиста, самоотвержена, изпълнена с благодат и затова е вечна. Тя успява да пробие мрака, успява да достигне светлината, без да се поддава на всички онези препятствия.

Любовта е като светлината търсим я трепетно я очакваме, изпитваме радост, когато я открием..... Любовта те преобразява, а духовността ти дава силата да продължиш напред, през каквото и житейско изпитание да си преминал, защото тя е надеждата-тази, която ни помага винаги и която никога не трябва да губиш.

Светът около нас и целия наш кратък живот се движат от непрестанното люшкане между мрака и светлината, между злото и доброто. С много усилия и жертва е свързано това движение, но винаги във всички епохи побеждава човешкият стремеж към светлината, тоест към прогреса, свободата висшия разум, духовното съвършенство и любовта. Този път е предопределен и в светото писание: “И рече Бог: Нека бъде светлина !”

Автор: Цветелина Буковска

От 10А клас –спец.Агроекология

ПГЗ „Стефан Цанов”